

Markétka a kouzelná zvířátka

Létající koník

E. D. Bakerová

FRAGMENT

Markétka a kouzelná zvířátka

Létající koník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

F. D. Bakerová

Markétka a kouzelná zvířátka: Létající koník – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Markétka a kouzelná zvířátka

Létající koník

Napsala
E. D. Bakerová

Ilustrace
Lisa Manuzaková

FRAGMENT

Text copyright © E. D. Baker, 2017
Illustration copyright © Lisa Munzak, 2017
Translation © Irena Lněničková
ISBN tištěné verze 978-80-253-4334-0
ISBN e-knihy 978-80-253-4431-6 (1. zveřejnění, 2019)

*Tato kniha je věnována všem milovníkům kouzel a kouzelných stvoření, jako jsem já sama. Také bych ji ráda věnovala svým příznivcům, kteří si oblíbili Boba Stájníka v knize „Greater Greensward Gazette.“
A také Kim, které Bob udělal velkou radost.*

Kapitola první

Markétka se zatajeným dechem pozorovala stříbrného jednorožce odpočívajícího na břehu potoka. Nebylo vůbec snadné ho spatřit mezi listy stromů. Mnoho lidí by ho lehce přehlédlo, ale Markétka

byla jiná. V Kouzelném lese často viděla věci, které ostatním lidem unikaly.

„Páni!“ vykřikla překvapením, když se na ni jednorožec zadíval. Ztuhla. Nechtěla ho vystrašit.

Jednorožec ohrnul pysky, aby si vychutnal chladný vzduch. Začal se brodit vodou směrem k ní. Markétka ustoupila. Jenže si nedala pozor, zakopla a upadla.

Ve vlasech ucítila lehký závan teplého dechu a zvedla hlavu. Jed-

norožec stál přímo nad ní. Klekl si a položil si hlavu do jejího klína. Strachy se nemohla ani pohnout. Ale když uviděla v jeho hřívě trny, rázem na strach zapomněla. Jemně začala vytahovat jeden po druhém. Jednorožec vypadal vděčně a natočil hlavu tak, aby mohla vyzdat i další. Když bylo vše hotovo, zavřel oči a odpočíval.

Markétka milovala ten klid Kouzelného lesa. A hlavně kouzelné bytosti, které zde vídala. Tohle bylo

poprvé, co byla tak blízko jedné z nich. Byla tak rozrušená. Hladila živého jednorozce!

„Markéto, kdes jsi tak dlouho?“ zakřičel na ni nevlastní bratr Petr z hloubi lesa.

Jednorozec zvedl hlavu. Kdesi praskla větvička, on vyskočil na nohy a odcválal zpátky přes potok.

V Markétčině dlani se zatřpytil malý trojúhelníček. Byl zářivě bílý s odlesky jemné modré a stříbrné. Ještě nikdy v životě nic takového

neviděla! Schovala ho do kapsy, aby si ho později lépe prohlédla.

Zatím se k ní přišoural její nevlastní bratr a mával dlouhým klacem. Nesl rozbité ptačí hnízdo. „Srazil jsem ho ze stromu. Škoda, že v něm nejsou žádné ptáky.“ Pohledem zabloudil na vědro, které Markétka nesla s sebou k řece. „Máma čeká na tu vodu,“ dodal.

Markétka popadla vědro a vydala se směrem k chalupě. Tolik si přála se s někým podělit o svůj

úžasný zážitek. Ale říct Petrovi o jednorožci, to by k ničemu nebylo. Jeho matka Zelia si vzala jejího tatínka teprve před několika měsíci. Před tím žila ve městě se svým manželem a dětmi. Když její manžel zemřel, přátelé ji seznámili s Markétčíným tatínkem. Zelia a její děti nikdy v životě nezavítaly do Kouzelného lesa. Ať Markétka řekla o kouzelných bytostech cokoli, její nová rodina jí nevěřila. Petr ji jen prohlásil za lhářku. A nová

tatínkova žena měla vždycky raději své děti než Markétku.

Ted' byl tatínek někde hluboko v lese a sekal dříví. Bude asi pryč několik týdnů a nikdo neví, kdy se vrátí zpátky. To bude záležet na tom, jak rychle svou práci udělá. Byl tak daleko, že mu ani nemohla poslat dopis. Bez tatínka, který by se jí zastal, se Markétka cítila ještě osamělejší než kdy předtím. A vyprávění o kouzelném jednorožci by ji jen dostalo do problémů.

Když došli k chalupě, Zelia už čekala venku. „Jdeš zase pozdě!“ vytkla jí. „Pořád se někde couráš a vymýšlíš si ty svoje příběhy! Jen aby ses vyhnula práci! Každý v rodině něco dělá, ale ty nikdy nesplníš, co bys měla. Jestli to takhle půjde dál, dostane Petr tvou postel. Na něj je spolehnutí a zaslouží si tedy v noci pořádný odpočinek. Ať už se to víckrát neopakuje! Jinak budeš spát s dvojčaty na půdě.“

Když Petr uslyšel svou matku, škodolibě se zakřenil.

„To není spravedlivé!“ bránila se Markétka. „Tu postel pro mě vyrobil tatínek!“

„Dělej svou práci a postel zůstane tvoje,“ řekla Zelia. „Dneska můžeš pomoci Petrovi s ovce. A dělej! Už bylo dost toho tvého ulejšování!“

